

Lov udkommer, er overgaaet en saadan Dom, skal hengaae 5 Aar, inden han kan opnaae Gresopreising, medens han, hvis Dommen først var falden, efterat Loven var udkommen, sandsynligvis vilde være bleven aldeles frifunden, idet jeg antager, at Dommeren, naar ikke fuldt Beviis er tilstede, ikke vel vil kunne idømme nogen absolut, positiv Straf, men at det vistnok i Reglen vil blive Tilfældet, at den, der ellers vilde være bleven frifunden for videre Tiltale, for Fremtiden vil blive aldeles frifunden. Det synes mig altsaa efter min Opfattelse virkelig haardt, at der for en saadan Mand skal gaae 5 Aar hen, i Lighed med, hvad der skal gjælde for de værste Forbrydere, inden han kan erhøbe Gresopreising. Jeg troer, at Fristen for at opnaae denne burde have været sat endeel lavere end i § 5, og jeg veed, at jeg ikke staaer ganske alene med denne Opfattelse her i Thinget. Jeg har imidlertid, som sagt, dog ikke villet stille noget Endringsforslag derom, men skal nøies med at bemærke dette ved nærværende Leilighed.

Justitsministeren: Jeg skal dog til Berørligelse for den ærede Taler gjøre opmærksom paa, at noget Lignende som det, der her vil finde Sted, maa finde Sted, hvergang en Straffelov forandres. Vor nye Straffelov gaaer jo navnlig i det Hele ud fra langt mildere Principer end de tidligere, og deraf følger i Overgangsperioden en tilskyndende Haardhed imod dem, der ere blevene straffede efter de ældre Love, og som saaledes have faaet en forskjellig Behandling, men dette er af det Slags Ting, som virkelig ikke kunne afhjælpes. Da der ikke foreligger noget Endringsforslag, skal jeg indstrænke mig til denne Bemærkning.

Krieger: Det ligger virkelig — som den høitæredede Justitsminister nu bemærkede — i Forholdenes Natur, at der, naar der indføres en ny Institution som den her omhandlede, i Overgangsmomentet kan fremkomme Forhold, som synes at være noget eiendomme-

lige, men med Hensyn til hvilke det dog ikke gaaer an, fordi man for Fremtiden opstiller en vis ny Regel, ganske og aldeles at udslutte Erindringen om den tidligere Retstilstand. Ved Siden af denne Bemærkning skal jeg fremhæve en anden, nemlig den, at hele Gresopreisingen jo indenfor de Grændser, som Lovforslaget fastsætter, vil blive lagt i Regjeringens Haand; det vil da vistnok ganske naturligt indtræde, at man i de vistnok meget sjældne Tilfælde, i hvilke der vil blive Spørgsmaal om Gresopreising til En, der kun er bleven dømt „frifunden for videre Tiltale“, langt snarere vil — hvis der igrigt er Grund dertil — gaae ind paa at give en saadan Gresopreising, saasnart Tidsfristen blot paa nogen Maade tillader det, end man vil gjøre det i de Tilfælde, hvori der har fundet en egentlig Straffedom Sted, i hvilke Tilfælde der snarere kan blive Spørgsmaal om at see Tiden noget længere an. Der vil ved Gjenemførelsen af den her foreslaaede Lov aabenbart netop kunne tages Hensyn til de forskjellige Forhold, som jeg ikke ret seer kunne tages i selve Loven. Forøvrigt være det mig blot tilladt at sige, at ogsaa jeg havde hørt en Antydning om, at et æret Medlem eller maastee flere ærede Medlemmer ønskede en Forandring i § 5, men jeg havde forstaaet dette saaledes, at det ikke skulde være en Forandring med Hensyn til Tidsfristen, men derimod med Hensyn til hele Bestemmelsen ovenhovedet, og med Hensyn hertil vil jeg bemærke, at Bestemmelsen selv rigtignok forekommer mig at være aldeles principielt rigtig.

Dviftgaard: Jeg skal bemærke, at flere Medlemmer egentligt havde tænkt sig, at der skulde være sat en noget kortere Frist i § 5, men altsaa ikke, som det af Formanden i Udvalget synes antaget, aldeles ingen Frist; der skulde kun have været sat en kortere Frist end for dem, hvem der var overgaaet en mere graberende Dom.